

”Rädd - En utställning om rädsla” kallar Bengt Frank det konstprojekt som nu visas på Konstgillet i Boden. I ett textavsnitt, ett bland många, som följer med utställningen uttalas en ambition att försöka sätta vår rädsla i fokus. Med den avsikten har Frank bjudit in ett elva personer som utifrån sina egna tolkningar av begreppet försöker ge det gestaltning. Underrubriken Frank und freunde beskriver vad det egentligen handlar om - en samlingsutställning. Till projektet har även kopplats en webbplats där publiken kan interagera med texter och kommentera varandras rädslor.

Vid vernissagen berättade Frank att han hade sedan två år tillbaka hade en inbokad utställningstid på Konstgillet men efter mycket funderande så kom han fram till att han inte ville göra en vanlig separatutställning. I stället bjöd han in ett antal vänner för att göra en samlingsutställning på temat rädsla. Att det sen blev en vanlig samlingsutställning av det som inte skulle vara en vanlig separatutställning kanske i sin tur har med rädsla att göra, rädslan att ensam bära ansvaret för sina konstnärliga utsagor.

Deltagande konstnärer förutom Bengt Frank är Ola Freijd, Anja Persson, Maria Alm, Jan-Anders (Jatte) Eriksson, Fanny Öqvist Westerberg, Elisabet Englund och Lena Lahti. Även Marianne Öqvist som gick bort för ett par år sedan och var hustru till Frank deltar med bilden ”Simkunnig” ur en utställning som jag recenserade i november 2006. Till konstnärernas bildmaterial har även fogats en del texter. En sannskyldig predikotext av prästen Anna-Stina Svedberg och en lång facktermsspäckad text av neuropsykologen Katarina Frank som beskriver det fysiologiska i upplevelsen av rädsla. Marianne Garanjes textbidrag var å andra sidan föredömligt kort men också rätt så försumbart.

Bildmaterialet spretar som vid alla samlingsutställningar åt alla möjliga håll och i utställningssammanhang känns spaltmetrar med texter inte särskilt upplyftande. Det finns bättre och mer hanterliga forum för sådana presentationer. Idén med en ”community” på internet är nog en bättre form än en traditionell konstutställning och för den som vill delta i en fortsatt diskussion även efter utställningen kan www.fear.barr.nu vara ett bra alternativ. Oaktat dessa invändningar så finns det enskilda verk i utställningen som även om de inte tillför något särskilt till tematiken ändå har stark poetisk laddning. Exempelvis Anja Perssons bronsskulptur ”kropp”. En varelse, sig själv nog, som utgörs av fyra spända ben sammanfogade av en bål med en tydlig vass kotrad. Ett annat exempel med laddning utgör Jan-Anders Erikssons två stora datautskrifter ”Naturen avslöjar sig” Bara genom att ställa natursceneriet på kant jattefierar han landskapet till en surrealistisk skräckinjagande varelse. Ola Freijd visar även han en utskrift ”Mörker- är det också ljus” som har poetisk bärkraft. Unga Fanny Öqvist Westerberg visar invid mamma Marianne Öqvists bild ”Simkunnig” ett gripande datorbearbetat foto ”Bara jag” som kommunicerar med Mariannes bild på ett fint sätt. Jag tycker inte att utställningens ambitioner infrias särskilt väl. Mycket av materialet skulle kunna passa ihop med nästan vilka teman som helst, fast som en av deltagarna uttryckte det på en direkt fråga ”att göra bilderna är väl inte något större problem, rädslan ligger ju i att visa dem.” Ur den synvinkeln kanske det fungerar.

Bertil Sundstedt